

GYÓRY TIBOR

/1869 – 1938/

Születésének 150. évfordulójára

Győry Tibor régi, nemesi családból származott: őse, Győry Gáspár 1656-ban kapott III. Ferdinándtól- nádudvari előnévvel – magyar nemességet. Apja, nagyapja és rokonságának számos tagja mérnök volt. Apja, az északkeleti vasúttársaságnál, nagyapja Temes-, majd Pest vármegye főmérnöke volt. Győry Tibor 1869. május 9-én született Pesten, igen gondos nevelésben részesült, de 15 éves korában elvesztette édesapját, gyámjának Bécsben élő nagybátyját nevezték ki. Elemi és gimnáziumi iskoláit a pesti evangélikus iskolában végezte és feltehetően nagybátyja tanácsára választotta az orvosi pályát. Visszaemlékezések szerint kiváló érzéke volt a klasszikus nyelvek, a történelem és a zene iránt, amely vonzalom nem tört meg az után sem, hogy orvosi tanulmányokba kezdett. Később – már orvosként – elvégezte a Zeneakadémiát, hegedülésből művészdiplomát szerzett, de kiváló zongorista és orgonista is volt. Többször rendezett jótékonysági hangversenyeket és dalai nyomtatásban is megjelentek. Orvosi diplomáját 1894-ben szerezte meg Budapesten, végzése után Kéthly Károly II. sz. Belklinikájára gyakornoknak, egy év múlva a Szent Rókus Kórházban Székács Béla osztályára került segédorvosnak, ahol közel három esztendőt töltött. Ebben az időben nemcsak belorvosi ismereteit gyarapította, hanem beiratkozott az iskolaorvosi tanfolyamra, iskolaorvosi és egészségügyi oklevelet is szerzett. Pályakezdő orvosként nem nagy jövedelemmel rendelkezett, de megalázkodóan tartotta, hogy kórházi munkáját betegek „hálapénzzel” honorálják. Ezért állást vállalt a Magyar Állami Gépgyár és a Posta Betegsegélyező Pénztáránál, az egyiknél rendelői, a másiknál kerületi orvos lett. Ebben az időben végezte a zeneakadémiai tanulmányait, de nagy elfoglaltsága mellett még maradt ideje az orvostörténeti érdeklődésére is. Demkó Kálmán kötetének megjelenése után valóban többen kezdtek foglalkozni orvostörténelemmel, a szaklapokon kívül a napi sajtó is kisebb-nagyobb lélegzetű, az orvosi múltat idéző írás jelent meg. Részben ennek, részben klasszikus műveltségének köszönhetően fordult érdeklődése az orvostörténelem felé, amiről tudtak tanárai és hivatali főnöke is. Talán ennek köszönhető, hogy 1898-ban az orvosi kar neki ítélte a Vallás- és Közoktatásügyi Minisztérium által felkínált lehetőséget, hogy tanulmányozza a düsseldorfi orvostörténeti kiállítást, készítsen jelentést ez hasonló budapesti kiállításról. A választás elsősorban azért esett Győry Tiborra, mivel a németen és francián kívül beszélt

olaszul és latinul, értette az ó- és újjörög nyelveket is. Valójában ez a düsseldorfi kiküldetés döntötte el, hogy Győry Tibor az orvostörténelem művelését választja hivatásának.

Erről Daday András, talán legkiemelkedőbb tanítványa írt 1938-ban Győry Tiborról szóló megemlékezésében: „A düsseldorfi kiállítás méreteivel, eredetiségével nagy hatást gyakorolt Győryre. Napokon keresztül járt-kelt az üvegszekrények között és csodálta meg az egyiptomi papiruszokat, a római, a görög, arab, majd újabb nemzetek, főleg a németek orvostörténeti emlékeit. Hogy milyen árvának, szegénynek érezhette magát a német kultúrát hirdető tárgyak láttán és a többséget hangsúlyozó előadások hallatára – elképzeltük. Amikor ott messze idegenben, nagy egyedüllétben ráeszmélt elmaradottságunkra, a keserűség szorította a torkát és könnyes lett a szeme. De mindez csak egy percig tartott. Amíg könnyeit letörölte, a lelkében támadt vihar is lecsillapodott. Tudta már, hogy mihez kell kezdenie, mire kell szentelnie az egész életét.

Hazaérkezése után beszámolt a kiállításról, a látottakról és tapasztalatairól. Azt írja, hogy „minden emlék egy kő, minden korszak egy kőréteg, s a sok rétegnek évezredek át való egymásra halmozódása a nagy építmény, a modern orvostudomány. Mily érdekes, mily tanulságos követni az ő fejlődésében.” Ezek a szavak már sejtetik, hogy Győry Tibor az orvostörténelem apostola lesz.”

Valójában ekkor kezd intenzíven foglalkozni orvostörténelemmel. Ismerte a hazai orvostörténeti szakirodalmat, annak mérföldköveit és pontos munkatervet készített magának. Az alapvető források – Weszprémi, Linzbauer és a monográfia kísérletek – rendelkezésére álltak, viszont hiányzott az alapmunka, a hazai orvostörténelem és orvosi irodalom bibliográfiája, ami minden további kutatás kiindulópontja lehet. Két év alatt – nevezhetnénk szárnypróbálgatásnak is – tizenhárom közleményt írt, jelentetett meg orvosi és történeti szaklapokban. Közben szorgalmasan gyűjtötte az adatokat a magyar orvosi irodalom bibliográfiájához, amelynek adatait részben a fővárosi és vidéki könyvtárakban, iskolai és kollégiumi könyvgyűjteményekben gyűjtötte össze, száz-számra írta az érdeklődő leveleket magán- és egyházi könyvtárakba, amelyből végül megszületett a Magyarország orvosi bibliográfiája. 1472-1899 című 250 oldalas munkája, amelyet 1900-ban a Magyar Orvosi Könyvkiadó adott ki. E munka valóban alapvetés, a magyar orvosi munkák első igazi számvetése.

Ebben az időben írta másik jelentős munkáját, amely tisztázni igyekezett a Morbus Hungaricus orvosi kifejezést, annak a XVI-XVII. Századi járványos megbetegedésnek a nevét, ami hazánkban tűnt fel és Bécsen keresztül áterjedt Németországba és Hollandiába. Közel 70 eredeti közlést gyűjtött össze, amelyből arra a következtetésre jutott, hogy ez a

typhus exanthematicusnak felel meg. Logikája, adatkezelése igazi történészre vall, pedig még a pályája elején levő orvostörténészt.

Valójában kész programmal rendelkezett: nemcsak szakirodalmi téren kell eredményeket felmutatni, hanem alapgyűjteményeket kell felállítani, olyan könyvgyűjteményt kialakítani, amely az orvostörténeti kutatások bázisa, egyben egy felállítandó orvostörténeti tanszék intézeti alapját is képezi. Erre alkalmas helynek bizonyult az Orvosegyesület, ahol az elmúlt két évtizedtől az orvostörténelem tárgyköréből előadások hangzottak el. Az Orvosegyesület 1841-ben alapított könyvtáras értékes könyvritkaságokkal rendelkezett, Az egyesületi múzeum létrehozásának gondolatát Győry Tibor vetette fel, amit Hőgyes Endre felkarolt és így 1905-ben megalakult az orvostörténeti múzeumi szakbizottság. E Bizottság elnöke Hőgyes Endre, titkára Győry Tibor lett, aki egyben a Könyvtár felügyelőjévé is kinevezték. Az ügy mellé a korabeli hazai orvostudomány nagyságai sorakoztak fel: Korányi Frigyes, Hőgyes Endre, Kézmárczky Tivadar, Tauffer Vilmos, Elischer Gyula, hogy csak legnevesebbeket említsük. Először felhívást intéztek a magyar orvosokhoz, hogy értékes dokumentumaikat, tárgyaikat és jeles szakemberek hagyatékát juttassák el az Orvostörténeti Múzeumnak. Így került ide Markusovszky, Balassa, Lumniczer és Kovács Endre értékes irattára, Korányi Frigyes Bécsben megvásárolta Rokitanszky okleveleit, mások jelentős összegekkel járultak hozzá a múzeum létesítéséhez. A munka mozgatója és feldolgozója Győry Tibor volt, akinek szemei előtt még a düsseldorfi kiállítás magyar „másának” megszervezése lebegett.

Győry Tibor 1902-ben a budapesti orvosi karon az orvostörténelem tárgyköréből magántanári képesítést szerzett, 1905-től az Állatorvosi Főiskolán az állatorvoslás története tárgyköréből főiskolai tanári címet kapott, amely akkor a kötelező tárgyak közé emelkedett. A tárgy másik előadója Magyary-Kossa Gyula volt. Győry a 20. század első évtizedében több alapvetésnek számító tanulmányban a hazai orvostörténelem egyes adatait tárta fel, e közleményeket főleg a lipcsei Orvostörténeti Intézet kiadványaiban németül, franciául és angolul jelentette meg. Szoros kapcsolatba került Karl Sudhoffal, az intézet alapítójával, akinek munkássága alapjaiban határozta meg a német és az európai orvostörténeti kutatásokat. Győry valóban sokat tanult Sudhofftól, gyakran hosszú heteket töltött a lipcsei intézet könyvtárában és kéziratárában. Nemzetközi kapcsolatait is elsősorban innen és segítségükkel építette ki. Német nyelven jelentette meg Nagy Lajos irály betegsége és halála, az 1738. évi nagy pestis járvány, Bethlen Kata orvosi könyvei a XVII. Századból, II. Rákóczi Ferenc és bujdosó társainak betegsége és halála, Wessprémi István az antitoxikus terápia előharcosa, Kolozsvári Jordán Tamás, Thököly Imre betegsége, Balassa János c. tanulmányait. Nosológiai tárgyú

munkája a XIV. századi brünni morbus brunagalicus leírása, amely 1577-ben János leírásából ismeretes. A kórkép részletes analiziséből következtetett arra, hogy e szokatlan terjedési mechanizmus a járvány extragenitalis sifilis volt, amelynek forrása a nyilvános városi gőzfürdő lehetett.

1906-ban emléktáblát helyeztek el Semmelweis Ignác szülőházán és szobrot állítottak neki az Erzsébet téren. A Semmelweis emlékmű felállítása nemcsak a nemzet kegyeletének kifejezése volt, az életében nem méltányolt, halála után is sokáig feledett magyar orvos előtt, akinek életművéért akkor vívott küzdelmet Bécs és Budapest. Való igaz, hogy Semmelweis Ignác – mikro- és bakteriológiai ismeretek nélkül – jutott el a gyermekági láz kórtanának feltárásában olyan adatokhoz, amelyet csak harminc év múlva igazolt a mikrobiológia és bakteriológia. Ekkor az életében támadott, majd elfeledett az „Anyák megmentőjének” nevezték el, Bécs és Budapest egyaránt magáénak vallott. Bécs a Semmelweis család német eredetével, bécsi tanulmányaival és munkásságával érvelt, míg Budapest Semmelweis budai születésével, Bécsből történt eltávolításával érvelt, de az is bizonyította, hogy a felfedezés megfogalmazását Pesten végezte el, legádázabb ellenfelei nem magyarok voltak. A vita évtizedekig elhúzódott, Bécsben a magyarokat kellemetlen színben feltüntető könyvet adtak ki. A Semmelweis „kutatás” divatossá vált. Győry eredeti pesti dokumentumok alapján írta meg nagy tanulmányát, bizonyította Semmelweis magyarságát, kikutatta családfáját, stb. Összegyűjtötte a pesti orvosi kar levéltárában őrzött Semmelweis dokumentumokat, az Orvosegyesületben, a Helytartótanács levéltárában és az MTA irattárában található Semmelweistől származó iratokat, leveleket és nyomtatott munkáit. Több közleménye közül kiemelkedik a Semmelweis összegyűjtött munkáinak kötete, amelyet Jénában Semmelweis Gesammelte Werke címmel is kiadott. Nevéhez fűződik az 1906. évi Orvosegyesületbeli Emlékbeszéd, valamint az orvosi karon – népes külföldi részvétellel – tartott ünnepi megemlékezés megtartása. Győry Tibor volt a titkára annak a Semmelweis Emlékbizottságának, amely felállította a nagy magyar orvos fővárosi szobrát, kiadott Semmelweis bélyeget és utcát nevezett el róla. Győry nemzetközi vonatkozásban elismert Semmelweis-kutató lett, de a kormányzat is elismerte orvostörténeti kutatói tevékenységét.,egyre gyakrabban nyílt lehetősége külföldi orvostörténeti rendezvényekre történő kiutazására. Különböző külföldi akadémiák, társaságok és kollégiumok választották meg tiszteleti vagy levelező tagjának, sőt 1927-ben a Német Orvostörténeti Társaság Győry Tibor tiszteletére rendezte meg Budapesten, soron következő kongresszusát. Egyetemi karrierje is emelkedett: 1926-ban rendkívüli, 1936-ban nyilvános rendes tanára lett az

orvostörténelemnek. 1933-ban a Magyar Tudományos Akadémia választotta meg levelező tagjának.

/ A közéleti pályán/ Az első világháborúban törzsorvosként vett részt. Bár korára való tekintettel csak egy esztendő telt a fronton, de tartalékosként mindvégig a katonaegészségügy szolgálatában maradt.

Az 1919 után a konszolidálódó magyar állam átformálta a magyar egészségügyi kormányzatot, a közegészségügy feladatköre áthelyeződött a Népjóléti Minisztériumba, ahol a közegészségügyi osztály élére Győry Tibort nevezték ki, itt nemcsak a trianoni állapotoknak megfelelő egészségügyi kormányzás új formáit kellett megteremteni, hanem nagyobb súlyt helyeztek a népegészségügyre. Ennek érdekében megalapították a Népegészségügy című folyóiratot, amely nemcsak a közegészségügyi kormányzás rendelkezéseit adta tudtul, hanem elméleti segítséget is kívánt nyújtani. Ennek nemcsak főszerkesztője, hanem szellemi irányítója, gondos szakmai vezetője lett. Hamarosan a Népjóléti Minisztérium helyettes államtitkára /1924/, a magyar egészségügy gyakorlati vezetője lett. Ezt a tisztséget megtartotta akkor is, amikor az egészségügyi részleget visszahelyezték a belügyminisztériumba /1932/. Jelentős szerepe volt a társadalombiztosítási törvény előkészítésében és megalkotásában /1927/, az iskolaegészségügy korszerűsítésében, az Országos Közegészségügyi Intézet felállításában /1926/, a két világháború közötti kórházépítési program kidolgozásában és megvalósításában, az egészségügyi képesítési rendszer megújításában, valamint az ehhez tapadó intézeti háttér megteremtésében. A közhivatalnok élete és mindennapos tevékenysége nem látványos, de szívós munkát igényel, amelynek egyhangúsága miatt sokan – főleg a tudomány világából érkezettek – igyekeztek szabadulni. Győry Tibor minden körülmények között vállalta feladatát, ebben könnyebbségére-segítségére volt az orvostörténelem, amelynek művelésével magas állami tisztségei ellenére sem hagyott fel. Mindig segítségére állt fiatal orvoskollégáinak, segítségével jelentős számban jutottak külföldi ösztöndíjakhoz.

/ Az orvostörténelem tanára/. Győry Tibor magántanári képesítésének megszerzése után 1902-től tartotta meg szabadon választott előadásait – heti három alkalommal – aránylag nagy érdeklődés mellett, de 1905-től az Állatorvosi Főiskolán is előadta a magyar állatorvoslás történetét. Mindkét helyen magas közigazgatási megbízatása idején is rendszeresen oktatott és vizsgáztatott, csak 1928-án változtatott ezen a rendszeren: rendkívüli professzorként ún. nagy előadásokat tartott, az előadások zömét tanítványai köréből kikerült magántanároknak engedte át. Daday András 1938-ban Győry Tibor felett mondott emlékbeszédben a következőket fogalmazta meg: „Győry Tibor a tanári karnak tett ígéretét 100 százalékban megtartotta. Minden törekvése arra irányult, hogy tanítványaiban az érdeklődést e tudomány

íránt felkeltse, s közülük utódokat neveljen, mert az volt a meggyőződése, hogy Magyarországon nem zárkozhatunk el az orvostörténelmi tanszék felállításától. Összesen 746 előadást tartott, az utolsót 1937. november 19-én. Minden előadására lelkiismeretesen készült, mert mint írásaiban is tökéletességre törekedett. Úgy meg tudta választani mondanivalóját, és olyan tiszta szép magyarsággal, gördülő stílussal tudta azt előadni, hogy tanítványai mindig figyelemmel csüngtek szavain. „

Győry kiváló tanítványokat nevelt, sőt másokban is felkeltette az orvostörténelem iránti érdeklődést, tenni akarást. Ezek közé tartozott Nékám Lajos jeles bőrgyógyász professzor, de tanítványai közé tartozott a két világháború közötti időszak teljes magán tanári „kara”: Daday András, Elekes György, Gortvay György, Herczeg Árpád, Balint Nagy István, Korbuly György, de igen jó kapcsolatban állt a hazai orvostörténetírás másik nagyságával, Magyary-Kossa Gyulával.

Daday András írja visszaemlékezésében, aki Kolozsvárott végzett és a trianoni békeszerződés után került Magyarországra: „hamarosan rájöttem, hogy a magyar orvostörténelemnek Magyarországon tulajdonképpen két élő művelője van, Magyary-Kossa Gyula és Győry Tibor. Velük kellett felvennem a személyes kapcsolatot, hogy felvilágosítást, útbaigazítást kérjek munkálkodásom megkezdése előtt. Második megtisztelő látogatásom Győry Tibornál volt, a Népjóléti Minisztériumban. Hatalmas titkári szobán keresztül, mely várakozóhelyül is szolgált – előzetes bejelentkezés után – jutottam be hozzá. Íróasztala mellett felállva, fekete zakós, inkább alacsony, szegletes arcú, keskeny vállú, határozott arcvonású, ünnepélyes jelenség fogadott. Mozdulatai kimértek, szavai megfontoltak voltak. Mindjárt látszott rajta, hogy vezető ember, aki a sok szó helyett a lényegre tért. Rövidesen megtudta, hogy az Alkotás utcai katonai kórházban és a MÁV Rendelő Intézetben működöm, és megismerte helyzetemet és szándékaimat is. Önként felajánlotta segítségét, hogy jobb és biztosabb körülmények közé kerüljek, főleg hogy több időt nyerjek orvostörténeti kutatásaim elvégzésére.

Ismeretségünk tovább elmélyült: minden héten megfordultam lakásán, s egy csésze tea mellett beszéltük meg az időszerű kérdést. Nagyon határozott ember volt, s nehezen lehetett elhatározására bírni. Mikor az orvosi fakultás történetéhez az anyagot gyűjtötte – melyben én is segítségére voltam -, megkérdezte tőlem, miként írnám én meg a könyvet? Erre azt válaszoltam, hogy csak időrendben. Órák hosszát tartó vita után látta be javaslatom helyességét. Más alkalommal átadta kéziratának egy-egy részletét átolvasásra. Ma is emlékezetemben él, hogy kifogásoltam a kéziratában gyakran előforduló kifejezést: tanszék

állított fel. Hiába erősködtem, hogy a tanszéket nem állítják fel, hanem létesítik, nem engedett felfogásából

Míg Magyary-Kossa főleg hazaiaknak, hazaiakról írt és külföldre sohasem vágyódott, addig Győry nagy súlyt helyezett arra, hogy a külföld is megismerje hazánk orvostörténeti vonatkozásait. Ezért gyakran részt vett külföldi orvostörténeti kongresszusokon és küldte ki tanítványait, adta írásaikat külföldi lapoknak.

Győryhez rajtam kívül gyakran ellátogatott az ifjabb orvostörténeti írók csaknem mindegyike. Herczeg Árpád, Bálint Nagy, Mayer Kolos, Korbuly György, Elekes György, Hints Elek, Zsakó István. Mi együtt ritkán gyűltünk össze, hogy megismerjük egymás terveit, szándékait. Mindkét nagy orvoselődünket, Magyary-Kossát és Győryt, gyakran kértem, hogy gyűjtsék össze azokat, akik – Győry szerint – „egy szőlőben kapálnak”, létesítsünk orvostörténeti társaságot, amely az ő vezetésük mellett tervszerű munkát végezzen. Mindkettőjük időhiányra vagy arra hivatkozott, hogy az a néhány érdeklődő ügyis felkeresi őket...”

Győry és Magyary – Kossa az orvostörténelem művelése szempontjából biztos háttérnek tartotta az egyetemet, illetve az Állatorvosi Főiskolát, ahol a meghirdetett előadásokon az adott évfolyam jelentős része megjelent. Ezt szilárdabb kötélnak vélték, mint az önkéntesség elvén nyugvó társaságot. Ők a tanár-tanítvány kapcsolatában látták az orvostörténelem fejlődésének zálogát, az egyetemet jelölték meg szilárd háttérnek. Az adott időszakban ez volt a helyes álláspont, hiszen mind a négy magyar orvosi karon magántanárok működtek, az egyetemi kiadványok megjelentetési lehetőséget biztosítottak, sőt a hazai orvosi könyvkiadók is szép számban adtak ki orvostörténeti tárgyú könyveket. Sajnos ez a helyzet alapjaiban változott meg 1945 után: megszüntették az egyetemi és főiskolai orvostörténeti oktatást, úgy semmisült meg a biztos háttérrel együtt a kutatás, a szakmai utánpótlás, sőt a társasági formában való újjászervezés lassabb és bizonytalanabb lett.

Győry igazi tudományszervező volt: tanítványait szakdolgozatok írására ösztönözte, amelyeket elhelyezett a Népegészségügy című, általa szerkesztett folyóiratban, sokuknak olyan feladatot adott, amely csak nagy könyvtárakban, levéltárakban nyugvó kutatásokra épült. Jeles tanítványait magán tanári habilitációra ösztönözte, így a négy orvosi karon tanítványai adták elő az orvostörténelmet. Azt is tudta, hogy az orvostörténelemről megfélni nem lehet, így mindegyik tanítványának olyan állást biztosított, hogy nyugodtan tudták oktatói és kutatói tevékenységüket folytatni.

Győry Tibor legnagyobb és legértékesebb munkája, az 1936-ban megjelent Az orvosi kar története című monográfiája, amely az alapításának 300. évfordulóját ünneplő Pázmány Péter Tudományegyetem többkötetes, az egyes karok múltját feldolgozó mű részeként látott

nyomdai napvilágot. Győry Tibor rendkívül „tervszerű” életet élt, előre tervezett, történeti feldolgozások elkészítése során soha nem érték „váratlan” megbízások. Már az 1920-as évek közepétől tudatosan készült a nagyszombati egyetem 300. alapítási évfordulójára, sorra jelentette meg a hazai orvsképzés egyes témáiról, fejezeteiről, kiemelkedő egyéniségeiről szóló tanulmányokat. Javasolta, hogy a kar irattárát rendezzék, áttekinthető nyilvántartásokat vegyenek fel róla, hogy a munkálatok megkezdésekor használható állapotba kerüljön. Ugyanezt szorgalmazta az Országos Levéltárban őrzött egyetemi és orvsképzési anyagokkal kapcsolatban is. Tanítványain keresztül feltérképezte a vidéki levéltárakat, amikor 1930-ban valóban hivatalos megbízását kapott az egyetem jubileumára elkészítendő kari történet megírására, és felkészült munkatári gárdát tudott foglalkoztatni. E munka megírásában Daday András, Bálint Nagy István, több vonatkozásban Herczeg Árpád, Elekes György volt a legközvetlenebb munkatársa, a levéltári kutatások zömét maga végezte. Még a munka megjelenése előtt a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagjai sorába emelte, elismerve életművét, az orvostörténelem területén kifejtett munkásságát. Hamarosan visszavonult a közéleti tevékenységtől, ami nem jelentett végleges szakítást az egészségügy irányításától. Továbbra is tagja maradt az Országos Közegészségügyi Tanácsnak, több olyan szervezetnek, amely kikérte tanácsát az egészségügyi politika formálásához. Hazai és külföldi elismerésben gyakran részesült: tagja volt a hallei Német Orvostudományi Akadémiának, a barcelonai Spanyol Királyi Akadémiának, a bécsi Orvosegyesületnek, a német és az angol orvostörténeti társaságoknak, ő kapta meg egyedül a külföldiek közül a Sudhoff-emlékérmét, a német orvostörténészek legnagyobb elismerését. Állami részről megkapta a Ferenc-József-rend lovagkeresztjét, a II. osztályú hadiékesítményekkel díszített Vöröskeresztes Érdemrendet, a Signum Laudis kitüntetést.

Győry Tibor volt az első európai értelemben vett magyar orvostörténészünk, aki a modern forráskritika módszereit használta fel kutatásaiban és a magyar orvostörténelem jövő útjainak irányát munkásságával hosszú időre megjelölte. 1938. január 9-én hunyt el Budapesten.

IRODALOM

Birtalan Győző: Győry Tibor /1869-1938/. Híres Magyar Orvosok. második kötet. Budapest., Galenus, 2011.89-91. l.

Nasdudvari Győry Tibor. Népegészségügy, 1938- jan. 15. 57-59. l..

Braun, Walter: Tiberius von Győry, Edler von Nádudvar in Memorian.1938.Orvsképzés, 313-318. l

Daday András. Győry Tibor az orvostörténész /1869-1938/. Orvsképzés, 1938.318-322. l.

Orsós Ferenc: Gyászbeszéd Győry Tibor . tag ravatalánál. /1938. jan. 12./ Akadémiai Értesítő,
1938.